

El Poble Català

Periòdic (que ja en la clandestinitat fou) portantveu de l'O. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya a França
 ... els homes al servei del partit, i no el partit al servei dels homes

Es publica els 15 i 30 de cada mes

Director Polític: Andreu CLARET - Director: Lluís CAPDEVILA - Redactor en cap: Salvador PERARNAU

En el Congrés dels Republicans Espanyols, tota la sala d'empeus demanà al nostre amic Claret que parlés en català. Aquesta comprensió és i auguri segur del què serà la nova República Espanyola.

AMICS.!!

El cor de la Patria està a les presons de Franco i en les terres d'exili.

L'unitat de tots els catalans farà possible l'alliberació dels nostres germans.

EDITORIAL

CARNESTOLTES

Ha passat el Carnestoltes. Una vegada més, ha passat el Carnestoltes. Aquest any la seva rialla grassa no ha estat tan sorollosa com abans: l'han ofegat els ais i els adols dels que moren i maten, la remor dels motors, el terratrèmol de l'artilleria i l'aviació. La guerra amb la qual juga tanta gent — els que s'hi enriqueixen, sobretot — és una cosa seriosa.

Hi ha hagut, però, Carnaval. Com abans, com sempre, car l'home és l'únic animal — malgrat ésser criat a imatge de Déu — amic de disfressar-se. Si hi ha hagut, com cada any — que voleu fer-hi? la bandarrerria, la inconsciència són eternes — Carnaval. Negre, sinistre, la seva rialla ha esdevingut ganyota.

El seu domini ha estat més o menys curt, s'ha avançat a la data protocolària que li assenyala el calendari. O bé s'ha retrasat. Ha passat, però, per arreu, deixant rastre per arreu. A Alemanya on la insolent rialleta de triomf es desfigura en un rictus d'angoixa; a Itàlia, on la casa de Savoia, a la qual els exercits aliats reconquistaren la corona, encara no ha tingut el noble gest d'excusar-se de l'escomesa vil contra França; a Grècia, on l'alliberació s'ha vestit amb la clàmide de l'antiga tragèdia; a l'Argentina on, entre tango i tango, arriben els vaixelles espanyols carregats d'alemanys — Déu els cria i ells s'ajunten — que viatgen amb papers falsos; a Suïssa, on el fill d'Alfons XIII, Don Juan, — que anà a oferir-se a Franco per a lluitar, com Franco, contra els espanyols, — ara voldria ésser rei; a Londres, tragicament sotmès al bombardeig dels avions que, gràcies a la No Intervenció destruíren Guernica, on hi ha uns quants senyors que voldrien que Don Juan fos rei... sense recordar-se de la Carta de l'Atlàntic que preconitza que cada poble es donarà el Govern que li plagui...

A Espanya el Carnaval no hi ha passat, és clar. A Espanya ja fa temps — sis anys — que hi és: un Carnaval de lladres, d'assassins i de simples, un Carnaval amb americanes blanques, «yugos», «flechas», «pelaysos» i «gritos de rigor». Un Carnaval caleat dels aiguaforts de Goya: amb les presons plenes, afusellaments a tot drap, un odi espantós, terrible, covant en els ventuts d'avui que demà, vulguin o no vulguin els que creuen arranjat-ho tot amb una política de «borrón y cuenta nueva» y aquí no ha pasado nada», seran els vencedors.

Acti a França, nosaltres, oblidant que estem en terra estrangera i que, per tant, cal ésser més correc-

Els escriptors francesos de la Resistència saluden Catalunya

Le Rendez-vous de Barcelone

La civilisation, dit à peu près Romain Rolland, suit unes routes en lacets. Le voyageur s'imagine parfois n'avoir point avancé parce que le même paysage s'étale adessous de lui. En vérité is se rapproche du sommet.

Aussi bien serons-nous du côté de l'ombre tant que le paysage que nous aimons ne s'offrira pas à nos yeux, tant que l'Europe, tant que le monde entier ne se présenteront pas à nos regards sous la lumière de la liberté. Il ne nous suffira pas d'être revenu dans PARIS libéré. Il ne nous suffira pas d'avoir imposé la liberté à l'Allemagne. Il faudra que pas à pas nous effaçions le souvenir honteux de nos capitulations stupides. Le jour sera le jour quand PRAGUE pourra en chantant nos victoires, nous pardonner ses souffrances.

Mais le jour ne sera tout à fait le jour que si le drapeau de la liberté flotte sur BARCELONE et sur MADRID.

Notre défaite c'est à MADRID et

à BARCELONE qu'elle fut pour la première fois consommée. C'est à MADRID et à BARCELONE que nous attendent notre vengeance, notre honneur, notre purification.

Nous étions vaincus jusqu'à la libération de STRASBOURG. Nous demeurâmes désolés jusqu'à la libération de BARCELONE et de MADRID.

Et quand vos drapeaux flotteront sur la Puerta del Sol et sur las Ramblas, alors nous aurons vraiment gravi quelques mètres. Nous nous serons vraiment rapprochés du ciel.

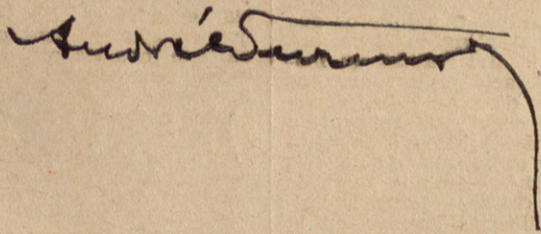
Nos pays seront plus unis, plus confondus sous nos yeux, nos peuples plus mêlés d'avoir mêlé leur sang.

Comme les juifs pieux échangent le mélancolique et sempiternel souhait: «L'an prochain à Jérusalem». Nous disons: cette année à BARCELONE, cette année à MADRID.

Le rendez-vous de BERLIN est celui des armées victorieuses.

Il est aussi un autre rendez-vous que la liberté ni aucun peuple libre ne manquera: c'est le rendez-vous de BARCELONE, c'est le rendez-vous de MADRID.

Toulouse, le 24 janvier 1945.

tes que mai, també hem pres part en el Carnaval. I en dir nosaltres no ens referim, és clar, als que redactem «El Poble Català» ni a la gran majoria dels refugiats. Ens referim als que, sortint de l'ombra del món dels fantasmes i carregats amb el gep de passats fracassos que no podem ni hem d'oblidar, somnien governadors generals per a enviar a Catalunya, reparteixen fantàstiques sots-secretaries, fan l'elogi de la guàrdia civil i preparen la fugida de Franco i companyia.

Un ric de seny, senyors. Un ric de vergonya. Mentre hom fa el Carnestoltes a l'estranger, a casa nostra les presons són plenes. Què direm quan ens demanin comptes?

O bé, és que preferim quedar-nos aci per sempre?

Tan bell els sembla a alguns el paradís de l'exili?

No oblidem que Churchill i Roosevelt han dit que tots els pobles es regiran segons el seu lliure voler.

D'allo que ni uns ni altres Parlen

El Billet Republica a la Par

Al gran cúmul de vexacions contra la República Espanyola, hi afegia Franco l'anul·lació total i completa del paper moneda republicà. Mesura de dictatoret centreamericà, ensupervit per l'odi i la victòria, oposada al dret. Però que el reputava com a «financier» de talla invertida, millor alumne encara que el seu mentor Joan March. Car no hem d'oblidar que fou aquest qui apadrinà la sublevació i la seva crematística.

L'operació anul·ladora era profitosa per dos conceptes. Reduïa traumàticament la circulació fiduciària de l'enemic. — la d'abans de la revolta i tot — per a donar pàbul a la inflació del bitllet burgalès i falangista. I practicava alhora damunt dels béns dels republicans exiliats una confiscació repressiva, amb el qual venia a fer rodona la fortuna de la Falange, per tal com és ella i ningú més, segons ens consta documentalment, qui a títol administratiu s'aprofita d'allò que li confereixen les sentències dels Tribunals de Responsabilitats Polítiques.

Hem viscut aquí l'horror d'una emigració sense qualificatius. En passar la frontera es va evaporar la valor dels nostres bitllets. Esdevienem pobres de solemnitat. La massa brava del poble català sofria la desfeta financiera d'un signe monetari que Catalunya no havia pogut fer autònom. Els teoritzadors de l'Estatut, ni els maximalistes i els separatistes no havien previst mai que la ruïna del sistema adquisitiu de la República Espanyola havia de comportar necessàriament l'esfondrament de la capacitat fiduciària del nostre poble autònom.

Espanyols i catalans entràvem a França pobres. Llevat d'unes minories tèrboles, compostes de mestres de l'escamoteig previsionista. Adhuc molts dels que haurien tingut possibilitat d'haver posat prèviament algun pa a la post de l'estranger no ho havien fet pel que una acció així tenia de derrotisme.

Simultàniament succeïa igual a l'Espanya i a la Catalunya «alliberades»: a tants milers de connacionals als quals els seus estalvis se'ls convertien en paper desvaluat. Tots víctimes d'una bancarrota sense precedents en les nostres terres.

No s'esgotava, però, la nostra esperança.

El Govern republicà, banquer responsable, no era insolent. Camí de l'exili els nostres governants havien sabut emportar-se'n molt d'allò que en les caixes del Banc d'Espanya, Institut Emissor, constituïa la cobertura or de l'instrument fiduciari en flagrant fallida.

Adhuc en els dies més angoixosos del camp de concentració, el català assenyat havia tingut confiança en el feix de bitllets que no ha abandonat encara. Com sabia bé que era diner producte de moltes privacions i penes, els estimava com a quelcom consubstancial del bagatge de les seves afeccions.

A més, seguïem tenint confiança amb el nostre Govern. Preveïem que la nostra rehabilitació, la nostra victòria, comportaria la victòria i la rehabilitació del bitllet republicà.

«Les il·lusions d'ahir són les realitats d'avui» deia Anatole France. Allò que adés era cop de cor, devoció de creient, comença ara a ésser veritat.

Per tot el món hom parla del Govern de la República Espanyola. De la legalitat constitucional del 1931. Les Corts que Franco desfeia han fet i tot una sessió — solemne al dir d'alguns —. Tornen a tenir validesa certs textos. Hom es proposa reprendre la feina damunt del punt on quedà en atur l'obra començada. Legalitat, legalitat per tot. Doncs la revalidació del mitjà monetari legal i genuí que representa aquest estat de legalitat, ha d'ésser òbvia, inconcusa.

Es que hem de suposar que els representants d'aital legalitat, aquells que amb ponderat encert saberen treure de l'àvida voracitat franquista la major part del Tresor nacional, no voldran reconèixer la procedència d'aquesta revalorització? Si així succeís, s'acreditarien de «financiers» més expeditius que el mateix Franco!

Aquest, per decret de primers de desembre del 1941, reconegué el 10 per cent de llur valor a totes les quantitats dipositades en Bancs i Caixes d'Estalvis, des del 19 de juliol del 1936 fins l'últim dia operable de la dominació republicana en les respectives localitats conquerides, segons el calendari dels

Aliança Nacional de Catalunya és el moviment d'alliberació de la Patria, per a fer-la mestressa del seus destins de renovació social.

Aliança Nacional de Catalunya farà la unió amb tots els catalans, respectant les característiques dels homes de la resistència, i de tots aquells que siguin dignes d'aquest moviment de lluita i llibertat.

Gili Ferran

(fragments del discurs d'informació a l'Assemblea de Tolosa del dia 4 de Març)